

Határozatok Tára

ELEANOR SHARPSTON
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2019. december 19.¹

C-714/18. P. sz. ügy

**ACTC GmbH
kontra**

az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO)

„Fellebbezés – Európai uniós védjegy – 207/2009/EK rendelet – A tigma európai uniós szövédjegy bejelentése – A TAIGA korábbi európai uniós védjegy jogosultja általi felszólalás – A védjegybejelentés részbeni elutasítása – A 8. cikk (1) bekezdésének b) pontja – Az összetéveszthetőség értékelése – Az ütköző védjegyek fogalmi hasonlóságának értékelése – A 42. cikk (2) bekezdése – A korábbi védjegy tényleges használatának igazolása – Az »árak, illetve szolgáltatások egy részével kapcsolatban« történő használat igazolása – Az áruk önálló alkategóriájának meghatározása”

I. Bevezetés

1. A jelen ügyben a Bíróságnak az (EU) 2015/2424 rendelettel² módosított, az európai uniós védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet³ 42. cikkének (2) bekezdésében szereplő »árak, illetve szolgáltatások egy rész[e]» fogalmának terjedelméről kell állást foglalnia, amely rendelkezés a korábbi európai uniós védjegy tényleges használatának az e védjegy jogosultja által kezdeményezett felszólalási eljárás keretében történő igazolását szabályozza.

2. Noha e fogalmat az Európai Unió Törvényszéke a 2005. július 14-i Reckitt Benckiser (España) kontra OHIM – Aladin (ALADIN) ítéletben⁴ már értelmezte, a Bíróságnak mindazonáltal még nem volt alkalma arra, hogy megerősítse az ezen ítéletben kialakított elveket, amelyekben az ACTC GmbH által benyújtott jelen fellebbezés tárgyát képező 2018. szeptember 13-i ACTC kontra EUIPO – Taiga (tigma) ítélet⁵ (a továbbiakban: megtámadott ítélet) is alapul.

¹ Eredeti nyelv: francia.

² A közösségi védjegyről szóló 207/2009/EK tanácsi rendelet és a közösségi védjegyről szóló 40/94/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló 2868/95/EK bizottsági rendelet módosításáról, valamint a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalnak (védjegyek és formatervezési minták) fizetendő díjakról szóló 2869/95/EK bizottsági rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2015. december 16-i európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2015. L 341., 21. o.; helyesbítések: HL 2016. L 71., 322. o.; HL 2016. L 110., 4. o.; HL 2016. L 267., 1. o.; HL 2017. L 142., 104. o.; a továbbiakban: 207/2009 rendelet). A 207/2009 rendeletet az európai uniós védjegyről szóló, 2017. június 14-i (EU) 2017/1001 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2017. L 154., 1. o.) váltotta fel.

³ HL 2009. L 78., 1. o.; helyesbítés: HL 2017. L 142., 104. o.

⁴ T-126/03, a továbbiakban: Reckitt Benckiser (España) kontra OHIM – Aladin (ALADIN) ítélet, EU:T:2005:288.

⁵ T-94/17, nem tették közzé, EU:T:2018:539.

3. E fellebbezés tehát lehetőséget nyújt a Bíróságnak arra, hogy – a 2012. december 19-i Leno Merken ítélet⁶ nyomán, amely a korábbi védjegy tényleges használatának területi kiterjedtségére vonatkozott – megvizsgálja e tényleges használat fennállásának egy lényeges összetevőjét, tudniillik annak tárgyi kiterjedtségét. A Bíróságnak különösen arról a kritériumról kell állást foglalnia, amelyet azon áruk és/vagy szolgáltatások alkategóriájának meghatározása érdekében alkalmazni kell, amelyek tekintetében a korábbi védjegyet ténylegesen használták.

4. A Bíróság kérésének megfelelően a jelen indítvány a jelen ügyben újonnan felmerülő főbb jogkérdések elemzésére korlátozódik, vagyis a fellebbezés első – a 207/2009 rendelet 42. cikke (2) bekezdésének megsértésére alapított – jogalapjával, valamint e fellebbezés második jogalapja második részének harmadik – az ütköző megjelölések fogalmi hasonlóságának értékelésére vonatkozó – kifogásával felvetett kérdésekre.

II. Jogi háttér

5. A 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja kimondja:

„(1) A korábbi védjegy jogosultjának felszólalása alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha

[...]

b) azt azon a területen, ahol a korábbi védjegy oltalom alatt áll, a fogyasztók összetéveszthetik a korábbi védjeggyel való azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt; az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzettársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjegyhez.”

6. E rendelet 15. cikke (1) bekezdése első albekezdésének szövege a következő:

„Ha a jogosult a lajstromozástól számított öt éven belül nem kezdte meg az európai uniós védjegy tényleges használatát az Unióban az árujegyzékben szereplő árukkal és szolgáltatásokkal kapcsolatban, [...] az európai uniós védjegyoltalomra alkalmazni kell az e rendeletben meghatározott jogkövetkezményeket, kivéve, ha a jogosult a használat elmaradását kellőképpen igazolja.”

7. E rendelet 42. cikkének (2) bekezdése kimondja:

„Ha a felszólalást korábbi európai uniós védjegy jogosultja nyújtotta be, a bejelentő kérelmére igazolnia kell, hogy az európai uniós védjegybejelentés bejelentési napját vagy elsőbbségi napját megelőző öt évben a felszólalás alapjául szolgáló korábbi európai uniós védjegy tényleges használatát az árujegyzékben szereplő és a felszólalásban hivatkozott árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban az Unióban megkezdte, vagy kellőképpen igazolja a használat elmaradását, feltéve, hogy a korábbi európai uniós védjegyet a szóban forgó időpontnál legalább öt évvel korábban lajstromozták. Ilyen igazolás hiányában a felszólalást el kell utasítani. Ha a korábbi európai uniós védjegyet csak az árujegyzékben szereplő áruk, illetve szolgáltatások egy részével kapcsolatban használták, a felszólalás vizsgálata során úgy kell tekinteni, mintha a védjegyet csak az érintett áruk, illetve szolgáltatások tekintetében lajstromozták volna.”

⁶ C-149/11, EU:C:2012:816.

III. A jogvita előzményei

8. A jogvita előzményeit a megtámadott ítélet, különösen annak 1–10. pontja részletesen bemutatta, e tekintetben e pontokra hivatkozom. A jelen indítvány megértése szempontjából szükséges és lényeges tényállási elemek az alábbiak szerint foglalhatók össze.

9. E jogvita eredetét a Taiga AB, a TAIGA európai uniós szóvédjegy (a továbbiakban: korábbi védjegy) jogosultja által az ACTC által többek között a Nizzai Megállapodás⁷ 25. osztályába tartozó és a következő leírásnak megfelelő áruk tekintetében kért „tigha” szómegjelölés (a továbbiakban: bejelentett védjegy) lajstromozása ellen előterjesztett felszólalás képezi:

„Ruházati cikkek, felsőruházat, alsóneműk; lábbelik; fejdíszek (kalapok) és kalapárúk; munkacipők és -csizmák; munkaköpenyek; kesztyűk; övek és zoknik.”

10. E felszólalás a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett összetéveszthetőség fennállásán alapul.

11. 2015. február 9-i határozatával a felszólalási osztály elutasította a felszólalást. A Taiga ez ellen fellebbezést nyújtott be. Az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatalának (EUIPO) negyedik fellebbezési tanácsa 2016. december 9-i határozatával (a továbbiakban: vitatott határozat) részlegesen, tudniillik valamennyi szóban forgó, a Nizzai Megállapodás 25. osztályába tartozó áru tekintetében hatályon kívül helyezte a felszólalási osztály határozatát, és következésképpen ezen áruk tekintetében elutasította a lajstromozás iránti kérelmet.

12. A fellebbezési tanács elsősorban úgy ítélte meg, hogy bizonyítást nyert a korábbi védjegy használata különösen a Nizzai Megállapodás 25. osztályába tartozó bizonyos áruk (ruházati cikkek; felsőruházat; alsóneműk; fejdíszek (kalapok) és kalapárúk; munkaköpenyek; kesztyűk; övek és zoknik) tekintetében.

13. Másodsorban az összetéveszthetőség értékelése keretében a fellebbezési tanács, miután megállapította, hogy a releváns terület az Európai Unió területe, és hogy a fogyasztók a korábbi védjeggel jelölt áruk vásárlása során fokozott figyelmet, a bejelentett védjeggel jelölt bizonyos árukat (ruházati cikkek, cipők, kalapok és táskák) illetően pedig közepes szintű figyelmet tanúsítanak, többek között úgy ítélte meg, hogy a szóban forgó, a Nizzai Megállapodás 25. osztályába tartozó áruk azonosak a korábbi védjegy árujegyzékébe tartozó árukkal vagy hasonlóak azokhoz, hogy az ütköző megjelölések vizuális szempontból nagymértékben hasonlóak, hangzásbeli szempontból – legalábbis az angolul beszélő fogyasztók számára – azonosak, és hogy e megjelölések az érintett vásárlóközönség többsége számára egyetlen fogalomhoz sem társíthatók. E körülményekre tekintettel a fellebbezési tanács megállapította, hogy a Nizzai Megállapodás 25. osztályába tartozó árukat illetően fennáll az ütköző védjegyek közötti összetéveszthetőség.

IV. A Törvényszék előtti eljárás

14. 2017. február 13-án a fellebbező a vitatott határozat hatályon kívül helyezése iránti keresetet nyújtott be a Törvényszékhez. Keresete alátámasztására a fellebbező lényegében két jogalapot hozott fel, amelyek közül az elsőt a 207/2009 rendelet 42. cikke (2) bekezdésének, a másodikat pedig e rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapította.

15. A Törvényszék a megtámadott ítélettel teljes egészében elutasította e keresetet.

⁷ A védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított 1957. június 15-i megállapodás (kihirdette: az 1967. évi 7. tvr.; a továbbiakban: Nizzai Megállapodás).

V. A felek kérelmei és a Bíróság előtti eljárás

16. Fellebbezésével a fellebbező elsődlegesen azt kéri a Bíróságtól, hogy helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet és a vitatott határozatot, másodlagosan pedig, hogy helyezze hatályon kívül az említett ítéletet és az ügyet utalja vissza a Törvényszék elé. Kéri továbbá, hogy a Bíróság kötelezze az EUIPO-t a költségek viselésére.

17. Az EUIPO azt kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezést, és a fellebbezőt kötelezze a költségek viselésére.

18. A Taiga azt kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezést, és a fellebbezőt kötelezze a költségek viselésére, a Taiga részéről felmerült költségeket is beleértve.

VI. Értékelés

19. Fellebbezése alátámasztására a fellebbező két jogalapra hivatkozik.

20. Az első jogalap azon alapul, hogy a Törvényszék megsértette a 207/2009 rendelet 42. cikkének (2) bekezdését. E jogalappal a fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság foglaljon állást az áruk egy alkategóriájának a korábbi védjegy tényleges használatának⁸ igazolása keretében történő meghatározására alkalmazandó szabályokról és elvekről.

21. A második jogalap pedig azon alapul, hogy a Törvényszék megsértette e rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontját, mivel a fellebbező a Törvényszék által az ütköző védjegyek közötti összetéveszthetőség fennállását, és különösen az ütköző megjelölések fogalmi hasonlósága vizsgálatának szabályait illetően megfogalmazott értékeléseket kifogásolja.

A. A 207/2009 rendelet 42. cikke (2) bekezdésének megsértésére alapított első jogalapról

1. A megtámadott ítélet

22. A fellebbező a Törvényszék előtt előadta, hogy a használat Taiga által benyújtott bizonyítékai nem teszik lehetővé a korábbi védjegy Nizzai Megállapodás 25. osztályába tartozó „ruházati cikkek” kategóriájának egésze tekintetében történő tényleges használatának igazolását. A fellebbező különösen azt róta a fellebbezési tanács terhére, hogy az nem állapította meg a korábbi védjeggyel jelölt áruk önálló, csupán a speciális időjárásálló kültéri ruházatra kiterjedő alkategóriájának fennállását.⁹

23. A Törvényszék a fellebbező által felhozott érveket a megtámadott ítélet 23–37. pontjában vizsgálta meg. Ezen ítélet 28. pontjában mindenekelőtt emlékeztetett a 207/2009 rendelet 15. és 42. cikkében foglalt rendelkezésekre. Ezt követően a Törvényszék felidézte a saját ítélezési gyakorlatában kialakított elveket, egyrészről a megtámadott ítélet 29–31. pontjában az e rendelet 42. cikkének szabályozási célját illetően, és másrészről ezen ítélet 32. pontjában az áruk e rendelkezés értelmében vett önálló alkategóriája létezésének megállapítása érdekében alkalmazandó kritériumokat illetően.

⁸ A tényleges használat kérdése speciális és előzetes jellegű, mivel annak meghatározását eredményezi, hogy a felszólalási eljárás vizsgálata céljából a korábbi védjegy a szóban forgó áruk vagy szolgáltatások tekintetében *lajstromozottnak* tekinthető-e, e kérdés tehát nem tartozik az e védjegy *összetévesztése veszélyének* fennálltára alapított, tulajdonképpeni felszólalás vizsgálatába.

⁹ Fellebbezésében a fellebbező azt állítja, hogy az áruk alkategóriája, amelynek létezésére hivatkozik, a következő árukat foglalja magában: „ruházati cikkek, felsőruházat, alsóneműk; fejdíszek (kalapok) és kalapárúk; kesztyűk, övek és zoknik, *valamennyi említett áru kizárólag speciális időjárásálló kültéri ruházatként történő használatra szánva, a hideg, szeles és/vagy esős időjárási körülmények elleni védelemként, munkaköpenyek*” (kiemelés tőlem).

24. Az elemzés céljára véleményem szerint hasznos az említett pontok megismétlése:

- „29. A 207/2009 rendelet 42. cikkének azon rendelkezései, amelyek lehetővé teszik, hogy a korábbi védjegyet csak azon áruk és szolgáltatások egy része tekintetében tekintsék lajstromozottnak, amelyek tekintetében a védjegy tényleges használatát igazolták, egyrészt a korábbi védjegy jogosultjának a lajstromozáshoz fűződő jogai korlátozását jelentik, így e rendelkezéseket nem lehet akként értelmezni, hogy az a korábbi védjegy által nyújtott oltalom kiterjedésének indokolatlan korlátozásához vezessen, különösen abban az esetben, ha azok az áruk és szolgáltatások, amelyek tekintetében a védjegyet lajstromozták, megfelelően körülhatárolt kategóriát képeznek, másrészt e rendelkezéseket össze kell békíteni az említett jogosult azon jogos érdekével, hogy a jövőben áruinak vagy szolgáltatásainak skáláját kiszélesíthesse az azon árukra és szolgáltatásokra vonatkozó megfogalmazás keretein belül, amelyek tekintetében a védjegyet lajstromozták, ezáltal részesülve abban az oltalomban, amelyet az említett védjegy lajstromozása biztosít a számára (lásd ebben az értelemben: Reckitt Benckiser [España] kontra OHIM – Aladin [ALADIN] ítélet [51. és 53. pont]).
30. Ha valamely védjegyet az áruk vagy szolgáltatások olyan kategóriája tekintetében lajstromozták, amely eléggé széles ahhoz, hogy azon belül több, önállóan tekinthető alkategória is elkülöníthető, akkor a védjegy tényleges használatának igazolása ezen áruk vagy szolgáltatások egy része tekintetében a felszólalási eljárásban csak arra az alkategóriára vagy alkategóriákra jelent oltalmat, amelybe vagy amelyekbe azok az áruk és szolgáltatások tartoznak, amelyek tekintetében a védjegyet ténylegesen használták. Ezzel szemben viszont, ha valamely védjegyet olyan pontos és körülhatárolt módon meghatározott áruk vagy szolgáltatások tekintetében lajstromozták, hogy az érintett kategórián belül nem lehet jelentős felosztást végezni, akkor a védjegy tényleges használatának igazolása az említett áruk és szolgáltatások tekintetében szükségképpen e kategória egészére kiterjed a felszólalás szempontjából (Reckitt Benckiser [España] kontra OHIM – Aladin [ALADIN] ítélet [45. pont]; 2007. február 13-i Mundipharma kontra OHIM – Altana Pharma [RESPICUR] ítélet^[10] [T-256/04, EU:T:2007:46, 23. pont]).
31. Ugyanakkor, bár a részleges használat fogalmának az a szerepe, hogy azok a védjegyek, amelyeket egy adott árukategória tekintetében nem használnak, ne legyenek foglaltak, ez nem járhat azzal a hatással, hogy megfossza az említett védjegy jogosultját az oltalom egészétől azon áruk tekintetében, amelyek – anélkül, hogy szorosan véve azonosak lennének azokkal, amelyek tekintetében a tényleges használatot igazolni tudta – alapvetően nem térnek el azoktól, és ugyanabba a csoportba tartoznak, amely csak önkényes módon osztható fel. E tekintetben megjegyzendő, hogy a gyakorlatban kivitelezhetetlen, hogy a védjegyjogosult a lajstromozással érintett áruk minden egyes elképzelhető változata tekintetében bizonyítékot szolgáltatson a védjegy használatának igazolására. Következésképpen »az áruk vagy szolgáltatások egy részének« fogalma nem terjedhet ki a hasonló áruk vagy szolgáltatások minden egyes kereskedelmi változatára, csak azon árukra vagy szolgáltatásokra, amelyek kellően elkülöníthetők ahhoz, hogy egységes kategóriákat vagy alkategóriákat képezzenek (Reckitt Benckiser [España] kontra OHIM – Aladin [ALADIN] ítélet [46. pont]; 2014. március 6-i Anapurna kontra OHIM – Annapurna [ANNAPURNA] ítélet [T-71/13, nem tették közzé, EU:T:2014:105, 63. pont]).
32. Azzal kapcsolatban, hogy az áruk önállóan tekinthető egységes alkategória részét képezik-e, az ítélkezési gyakorlatból következik, hogy abban az esetben, amikor a fogyasztó mindenekelőtt sajátos igényeinek megfelelő árut vagy szolgáltatást keres, a szóban forgó áru vagy szolgáltatás célja vagy rendeltetése meghatározó jellegű lesz választásának irányultságát illetően. Ennélfogva, abban az esetben, amikor a fogyasztók a vásárlást megelőzően a cél vagy rendeltetés szempontját veszik figyelembe, az az elsődleges szempont áruk vagy a szolgáltatások alcsoportjának meghatározásakor. Ezzel szemben a szóban forgó áruk természete, valamint jellemzőik

10 A továbbiakban: Mundipharma kontra OHIM – Altana Pharma (RESPICUR) ítélet.

önmagukban véve nem relevánsak az áruk vagy szolgáltatások alkategóriáinak meghatározása szempontjából [lásd: 2016. október 18-i August Storck kontra EUIPO – Chiquita Brands [Fruitfuls] [T-367/14, nem tették közzé, EU:T:2016:615, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat¹¹]).”

25. Az alkalmazandó jogi szabályok és az ítélkezési gyakorlatban kidolgozott elvek felidézését követően a Törvényszék a megtámadott ítélet 33–36. pontjában megvizsgálta, hogy a Taiga által szolgáltatott bizonyítékok valóban lehetővé teszik-e az áruk önálló, kizárólag a speciális időjárásálló kültéri ruházatot magában foglaló alkategóriájának megkülönböztetését.

26. A Törvényszék először megállapította, hogy a használat Taiga által szolgáltatott bizonyítékaiban említett árucikkeknek „azonos a rendeltetése, mivel arra szolgálnak, hogy az emberi testet befedjék, elrejtsek, díszítsék és az időjárás elemektől védjék”, és a megtámadott ítélet 31. pontjában említett ítélkezési gyakorlat értelmében „mindenesetre nem tekinthetők »alapvetően eltérőnek«”¹².

27. A Törvényszék másodszor megjegyezte, hogy ezen áruk sajátos jellemzői főszabály szerint nem bírnak jelentőséggel, mivel a megtámadott ítélet 32. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében nem relevánsak az áruk alkategóriájának meghatározása szempontjából.¹³

28. A Törvényszék következőképpen a megtámadott ítélet 37. pontjában elutasította ezt a jogalapot.

2. Elemzés

29. Fellebbezése első jogalapjával a fellebbező a megtámadott ítélet 34. pontját kifogásolja, amelyben a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy a használat Taiga által szolgáltatott bizonyítékaiban említett árucikkeknek azonos a rendeltetése, mivel arra szolgálnak, hogy „az emberi testet befedjék, elrejtsek, díszítsék és az időjárás elemektől védjék”.

30. A fellebbező azt állítja, hogy ezen elemzés során a Törvényszék két vonatkozásban tévesen alkalmazta a jogot, mivel eltért a saját maga által a Reckitt Benckiser (España) kontra OHIM – Aladin (ALADIN) ítéletben és a Mundipharma kontra OHIM – Altana Pharma (RESPICUR) ítéletben kialakított szabályoktól és elvektől.

31. Ez az első jogalap két részre tagolódik.

32. E jogalap első részével a fellebbező azt kifogásolja, hogy a Törvényszék értékelését nem azokra az árukra alapította, amelyek vonatkozásában a korábbi védjegyet lajstromozták, hanem kizárólag a használat Taiga által benyújtott bizonyítékaiban említett árukra. A fellebbező szerint a Törvényszéknek arra a kérdésre kellett volna választ adnia, hogy a korábbi védjegyet az áruk olyan kategóriája tekintetében lajstromozták-e, amely eléggé széles ahhoz, hogy azon belül több, önállónak tekinthető alkategória is elkülöníthető legyen, amely folytán a használat csupán egy tágabb kategóriához tartozó, meghatározott árukra vonatkozik.

33. Az említett jogalap második részével a fellebbező azt rója a Törvényszék terhére, hogy nem vette figyelembe, hogy ezek az áruk több célra is felhasználhatók, tudniillik az emberi test befedésére, elrejtésére, díszítésére és az időjárás elemektől való védelmére, hogy azokat ezenkívül más vásárlóközönségnek szánják, és végül, hogy azokat más üzletekben is árulják, amely folytán az említett áruk különböznek a bejelentett védjeggyel jelölt ruházati cikkektől.

¹¹ Ezt az ítélkezési gyakorlatot a Mundipharma kontra OHIM – Altana Pharma (RESPICUR) ítélet (29. és 31. pont) és a 2013. május 16-i Aleris kontra OHIM – Carefusion 303 (ALARIS) ítélet (T-353/12, nem tették közzé, EU:T:2013:257, 22. és 23. pont) alkotja.

¹² Lásd a megtámadott ítélet 34. pontját.

¹³ Lásd a megtámadott ítélet 35. pontját.

34. Előzetesen emlékeztetek arra, hogy nem a Bíróság feladata, hogy állást foglaljon arról, hogy a korábbi védjegy tényleges használatát valóban igazolták-e a Nizzai Megállapodás 25. osztályába tartozó ruházati cikkek általános kategóriájának egy önálló áru-alkategóriája tekintetében. E tekintetben a releváns tények és a bizonyítékok értékeléséről van szó, amely főszabály szerint és az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében kizárólag a Törvényszék hatáskörébe tartozik.¹⁴

35. Ezzel szemben a Bíróság feladata, hogy a Törvényszék által az értékeléséhez alkalmazott elvekről és jogi szabályokról állást foglaljon. A 207/2009 rendelet 42. cikkének (2) bekezdésében szereplő „árúk, illetve szolgáltatások egy részé[nek]” fogalma ugyanis a használat tárgyi kiterjedtségének pontosítására irányul, ami a védjegy tényleges használatának fennállására vonatkozó elemzés szempontjából lényeges összetevőt alkot.

36. Noha a fellebbező nem fogalmaz meg a Törvényszék által a Reckitt Benckiser (España) kontra OHIM – Aladin (ALADIN) ítéletben és a Mundipharma kontra OHIM – Altana Pharma (RESPICUR) ítéletben kialakított ítélkezési gyakorlatra vonatkozó kritikát, véleményem szerint elengedhetetlen, hogy a Bíróság arról állást foglaljon, nem csupán annak érdekében, hogy határozzon a fellebbező által a jelen fellebbezés keretében felhozott kifogásokról, hanem azért is, hogy megerősítsen vagy elutasítson egy olyan ítélkezési gyakorlatot, amelyre a Törvényszék már több éve támaszkodik.

a) A Törvényszék által a Reckitt Benckiser (España) kontra OHIM – Aladin (ALADIN) ítéletben és a Mundipharma kontra OHIM – Altana Pharma (RESPICUR) ítéletben kialakított szabályok és elvek

37. Kiindulásként leszögezem, hogy egyetértek a Törvényszék által a Reckitt Benckiser (España) kontra OHIM – Aladin (ALADIN) ítéletben és a Mundipharma kontra OHIM – Altana Pharma (RESPICUR) ítéletben kifejtett, a jelen indítvány 24. pontjában megismételt megfontolásokkal.

38. Véleményem szerint ugyanis a 207/2009 rendelet 42. cikkének (2) bekezdésében szereplő „árúk, illetve szolgáltatások egy rész[e]” fogalmának a Törvényszék által kialakított értelmezése mindenekelőtt lehetővé teszi a védjegy alapvető rendeltetésének biztosítását. Ez az értelmezés így módon illeszkedik az uniós jogalkotó által e rendeletben meghatározott szabályok közé, valamint a Bíróságnak a korábbi védjegy „tényleges használata” fogalmának értelmezésére vonatkozó ítélkezési gyakorlatába.

39. Emlékeztetek arra, hogy a védjegy rendeltetése abban áll, hogy biztosítsa a fogyasztók számára a védjeggyel jelölt áru vagy szolgáltatás származásának azonosíthatóságát, lehetővé téve ezáltal számára, hogy azt az összetévesztés veszélye nélkül meg tudja különböztetni a máshonnan származó áruktól vagy szolgáltatásoktól.¹⁵

40. Ahhoz, hogy e rendeltetés biztosítható legyen, a 207/2009 rendelet jogok és lehetőségek összességét biztosítja a védjegy jogosultja számára azzal a céllal, hogy a megkülönböztető megjelölés kizárólagos használata és az áruk vagy szolgáltatások ebből eredő azonosítása révén a piacon tisztességes és torzításmentes verseny alakulhasson ki. E jogoknak mindazonáltal az e célkitűzés megvalósulásához szigorúan szükséges mértékűre kell korlátozódniuk, annál is inkább, mivel a többi szellemi és ipari tulajdonjog által biztosított oltalommal ellentétben a védjegyjog határozatlan időre szólhat.

41. Az uniós jogalkotó tehát gondoskodott arról, hogy a védjegyek betölthessék alapvető rendeltetésüket, ugyanakkor biztosítva, hogy jogosulatlan versenylőny elérése érdekében ne torzítsák a védjegyjog rendeltetését.

¹⁴ Lásd: 2019. szeptember 5-i Európai Unió kontra Guardian Europe és Guardian Europe kontra Európai Unió ítélet (C-447/17 P és C-479/17 P, EU:C:2019:672, 137. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat); 2019. november 13-i Outsource Professional Services kontra EUIPO ítélet (C-528/18 P, nem tették közzé, EU:C:2019:961, 47. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

¹⁵ Lásd többek között: 2019. október 17-i Landeskammer für Land- und Forstwirtschaft in Steiermark kontra Schmid ítélet (C-514/18 P, nem tették közzé, EU:C:2019:878, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

42. Így a 207/2009 rendelet 15. cikkéből következik, hogy a korábbi védjegyet csak akkor indokolt oltalomban részesíteni, ha az „az Unióban az árujegyzékben szereplő árukkal és szolgáltatásokkal kapcsolatban [tényleges használat]” tárgyát képezte.¹⁶

43. Ennek érdekében e rendelet 42. cikkének (2) bekezdése rögzíti, hogy az európai uniós védjegy bejelentője kérheti annak igazolását, hogy a korábbi védjegy a felszólalás tárgyát képező védjegy bejelentésének meghirdetését megelőző öt év során az Unióban „tényleges használat” tárgyát képezte.¹⁷ Az uniós jogalkotó ekképpen úgy ítélte meg, hogy egy ötéves időszak észszerű a használat tényleges jellegének értékelése céljára.

44. A Bíróság ítélkezési gyakorlatából következik, hogy a „tényleges használat” fogalma az uniós jog önálló fogalma.¹⁸ A Bíróság szerint egy védjegy akkor képezi „tényleges használat” tárgyát, ha azt alapvető rendeltetésének megfelelően használják, kivéve a szimbolikus jellegű használatot, amelynek egyetlen célja a védjegy által biztosított jogok fenntartása.¹⁹ A Bíróság ugyanis úgy tekinti, hogy egy olyan védjegy, amelyet nem használnak, nem csupán a versenyt akadályozza – azáltal, hogy korlátozza azon megjelölések skáláját, amelyeket mások védjegyként lajstromoztathatnak, és megfosztja a versenytársakat attól a lehetőségtől, hogy ezen védjegyet vagy hasonló védjegyet használjanak, amikor olyan árukat vagy szolgáltatásokat hoznak forgalomba/nyújtanak a belső piacon, amelyek azonosak vagy hasonlóak a védjegy hatálya alá tartozókkal –, hanem az áruk szabad mozgását, illetve a szolgáltatásnyújtás szabadságát is.²⁰

45. Megállapítom, hogy a Törvényszék által a Reckitt Benckiser (España) kontra OHIM – Aladin (ALADIN) ítéletben és a Mundipharma kontra OHIM – Altana Pharma (RESPICUR) ítéletben kialakított elvek a Bíróság ítélkezési gyakorlatának irányvonalába illeszkednek.

46. Elsősorban, a Törvényszék a Reckitt Benckiser (España) kontra OHIM – Aladin (ALADIN) ítéletben és a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet²¹ 43. cikkének (2) bekezdésével (jelenleg a 207/2009 rendelet 42. cikkének (2) bekezdése) összefüggésben megvizsgálta a korábbi védjegy „részleges használata” esetén, vagyis abban az esetben biztosítandó oltalom terjedelmének kérdését, ha a védjegy tényleges használatát csak az árujegyzékben szereplő „árúk, illetve szolgáltatások egy részével” kapcsolatban igazolták. A Törvényszék abból a megállapításból kiindulva, hogy a 40/94 rendelet 43. cikkének (jelenleg a 207/2009 rendelet 42. cikke) rendelkezései a korábbi védjegy jogosultjának a lajstromozáshoz fűződő jogai korlátozását jelentik, az e rendelkezésben említett „árúk, illetve szolgáltatások egy részé[nek]” fogalmát oly módon értelmezte, hogy a korábbi védjegy mindenekelőtt betölthesse alapvető rendeltetését. A Törvényszék által kialakított értelmezés így igazságos egyensúlyt kíván teremteni egyrészt az ennek érdekében a korábbi védjegy jogosultjára ruházott kizárólagos jogok fenntartása és védelme, és másrészt e jogok annak elkerülése érdekében történő korlátozása között, hogy valamely részleges jelleggel használt védjegy kiterjedt oltalmat élvezzen azon egyetlen okból kifolyólag, hogy azt az áruk és szolgáltatások széles köre tekintetében lajstromozták.²²

16 Lásd e rendelet (10) preambulumbekkezdését is.

17 Lásd e tekintetben az uniós jogalkotó által a közösségi védjegyről szóló 40/94/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló, 1995. december 13-i 2868/95/EK bizottsági rendelet (HL 1995. L 303., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 189. o.) 15–22. szabályában tett pontosításokat, mivel a 2868/95 rendelet alkalmazandó a 207/2009 rendeletre.

18 Lásd különösen: 2003. március 11-i Ansul ítélet (C-40/01, EU:C:2003:145, 25–31. pont).

19 Lásd: 2004. január 27-i La Mer Technology végzés (C-259/02, EU:C:2004:50, 27. pont); 2019. október 17-i Landeskammer für Land- und Forstwirtschaft in Steiermark kontra Schmid ítélet (C-514/18 P, nem tették közzé, EU:C:2019:878, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

20 Lásd: 2012. december 19-i Leno Merken ítélet (C-149/11, EU:C:2012:816, 32. pont).

21 HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.

22 Lásd: Reckitt Benckiser (España) kontra OHIM – Aladin (ALADIN) ítélet (51. pont).

47. Ezen egyensúly meghatározó elemét képezi azon áruk vagy szolgáltatások kategóriáinak terjedelme, amelyek tekintetében a korábbi védjegyet lajstromozták.²³

48. A Törvényszék ezért két típusú helyzetet különböztetett meg.

49. Az első az a helyzet, amikor a korábbi védjegyet különösen „pontos és körühatárolt” módon meghatározott áruk vagy szolgáltatások tekintetében lajstromozták, amelyek ennél fogva az áruk vagy szolgáltatások homogénebb kategóriáját alkotják. Ebben az esetben a Törvényszék úgy ítéli meg, hogy az érintett kategórián belül nem lehet jelentős felosztást végezni, így a védjegy tényleges használata igazolásának ezen áruk vagy szolgáltatások tekintetében e kategória egészére ki kell terjednie a felszólalás szempontjából.²⁴

50. Egyetértek a Törvényszék érvelésével. A többé-kevésbé homogén áruk vagy szolgáltatások alkotta kategória esetében az e kategóriába tartozó árut megvásárolni kívánó fogyasztó a korábbi védjegyre, valamint a korábbi védjegy által – például az áru minőségét illetően – biztosítottakra fog gondolni, vagy fennáll annak kockázata, hogy ezekre fog gondolni. E körülmények között indokolt és véleményem szerint elegendő, ha a védjegy tényleges használatát az említett kategóriába tartozó áruk egy részével kapcsolatban igazolják. Ez lehetővé teszi a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjában említett összetéveszthetőség elkerülését, azonban a korábbi védjegy jogosultja kereskedelmi érdekeinek védelmét is. Nem szabad ugyanis – a tényleges használatra vonatkozó túlzott bizonyítékok megkövetelésével – indokolatlanul korlátozni az ez utóbbit megillető, az áru körének e homogén kategórián belül történő kibővítésére vonatkozó kizárólagos jogokat.

51. A második helyzet az, amikor a korábbi védjegyet áruk vagy szolgáltatások széles, heterogén kategóriája tekintetében lajstromozták. A Törvényszék ebben az esetben feltételezi, hogy több, önállóan *tekinthető* alkategória is elkülöníthető, feltéve, hogy ezek az alkategóriák egységesek, ami azt jelenti, hogy „hasznoló” vagy „alapvetően nem [el]tér[ő]” árukat vagy szolgáltatásokat foglalnak magukban.²⁵ Ebben az esetben a Törvényszék úgy ítéli meg, hogy a védjegy tényleges használatának igazolása ezen áruk vagy szolgáltatások egy része tekintetében a felszólalási eljárásban csak arra az alkategóriára vagy alkategóriákra jelent oltalmat, amelybe vagy amelyekbe azok az áruk és szolgáltatások tartoznak, amelyek tekintetében a védjegyet ténylegesen használták.²⁶

52. Ezzel az elemzéssel is egyetértek. Egy heterogén kategóriába sorolt, azonban azonos áruosztályba tartozó árukat illetően ugyanis nem csupán az összetévesztés veszélye kisebb az érintett vásárlóközönség képzetében, hanem a korábbi védjegy jogosultja kereskedelmi érdekeinek védelme is kevésbé indokolt. Ha ez utóbbi védjegyet olyan áruk széles körével kapcsolatban lajstromoztatta, amelyeket esetleg forgalmazhat, amelyeket azonban nyilvánvalóan még nem hozott forgalomba, akadályozza versenytársai belépését egy kiterjedt termékipiacra. A Törvényszék által kialakított megoldás tehát lehetővé teszi a korábbi védjegy jogosultját megillető jogok – különösen az ahhoz való jog, hogy oltalomban részesüljön az azon árukhoz és szolgáltatásokhoz hasonló áruk és szolgáltatások tekintetében, amelyek esetében a tényleges használatot igazolni tudta, valamint az áru körének az ezekre történő kiszélesítéséhez való jog – tiszteletben tartásának biztosítását, és ugyanakkor elérhetővé teszi a védjegyet olyan áruk vagy szolgáltatások számára, amelyek – mivel „kellően elkülöníthetők”²⁷ – az áruk vagy szolgáltatások más kategóriájába vagy alkategóriájába tartoznak.

²³ Uo. (44. pont).

²⁴ Uo. (45. pont).

²⁵ Itt a Törvényszék által a Reckitt Benckiser (España) kontra OHIM – Aladin (ALADIN) ítéletben (46. pont) használt megfogalmazást veszem át.

²⁶ Lásd: Reckitt Benckiser (España) kontra OHIM – Aladin (ALADIN) ítélet (45. pont).

²⁷ Uo. (46. pont).

53. Másodsorban, az áruk önállóan tekinthető „egységes” alkategóriájának azonosítása érdekében a Törvényszék a szóban forgó áruk vagy szolgáltatások céljának vagy rendeltetésének kritériumára támaszkodik, mivel azok természete vagy jellemzői véleménye szerint ezen értékelés szempontjából nem bírnak jelentőséggel.²⁸

54. Ismét csak egyetérteni tudok ezzel az értékeléssel.

55. Ez egyrészt véleményem lehetővé teszi a korábbi védjegy jogosultját megillető kizárólagos jogok lehető legteljesebb fenntartását. Az áruk önálló alkategóriájának olyan meghatározása ugyanis, amely nemcsak az áruk célját, hanem természetét és sajátos jellemzőit is figyelembe venné, túlzottan szigorúan korlátozná azt a kört, amelyen belüli e jogok, és különösen a jogosultnak az azon áruk körének fejlesztéséhez és bővítéséhez való jogai gyakorolhatók, amelyek tekintetében a korábbi védjegyet lajstromozták. Noha az áruk természetén és jellemzőin alapuló kritériumok önmagukban véve fontos kritériumokat jelentenek, az érintett vásárlóközönség meghatározásának és az összetéveszthetőség értékelésének szakaszában lényegesebbek.

56. Másrészt megjegyzem, hogy a Bíróság az áruk köre egy védjegybejelentő által a 207/2009 rendelet 43. cikkének (1) bekezdése alapján javasolt korlátozásának megalapozottságára vonatkozó értékelése keretében helyben hagyta a Törvényszék megközelítését.

57. A 2014. december 11-i OHIM kontra Kessel medintim ítéletben²⁹ a Bíróság megállapította, hogy a szóban forgó áruk céljának és rendeltetésének kritériuma olyan kritérium, amely lehetővé teszi az európai uniós védjegybejelentésben említett áruk egy alkategóriájának kellően pontos körülhatárolását, és így eleget tesz a 207/2009 rendelet 43. cikke (1) bekezdésében előírt egyértelműség követelményének.³⁰ Amint az az említett ítélet 39. pontjából kifejezetten kitűnik,³¹ a Bíróság megerősítette a Törvényszék által a Mundipharma kontra OHIM – Altana Pharma (RESPICUR) ítéletben kialakított ítélkezési gyakorlatot, amely szerint a szóban forgó áru vagy szolgáltatás célja az áruk vagy szolgáltatások alkategóriájának meghatározása során akkor jelent döntő kritériumot, ha a fogyasztó mindenekelőtt sajátos igényeinek megfelelő árut vagy szolgáltatást keres.³²

58. Véleményem szerint semmi nem akadályozza, hogy azt az elemzést, amelyet a Bíróság a 2014. december 11-i OHIM kontra Kessel medintim ítéletben³³ az áruk alkategóriája 207/2009 rendelet 43. cikke (1) bekezdésének alkalmazása keretében történő meghatározásával kapcsolatban követett, átültessük e rendelet 42. cikkének (2) bekezdésének alkalmazására. Számomra úgy tűnik ugyanis, hogy az áruk egy alkategóriája – akár felszólalás, akár korlátozás keretében történő – meghatározásának azonos kritériumokon kell alapulnia, oly módon, hogy ez az összetéveszthetőség értékelése keretében lehetővé tehesse az – azonos kritériumok alapján meghatározott – szóban forgó áruk összehasonlítását.

59. A fenti elemekre tekintettel következképpen úgy vélem, hogy a Bíróságnak meg kellene erősítenie a Törvényszék által a Reckitt Benckiser (España) kontra OHIM – Aladin (ALADIN) ítéletben és a Mundipharma kontra OHIM – Altana Pharma (RESPICUR) ítéletben az áruk vagy szolgáltatások alkategóriája 207/2009 rendelet 42. cikke (2) bekezdésének alkalmazása keretében történő meghatározása céljára kialakított szabályokat és elveket.

28 Ez a Mundipharma kontra OHIM – Altana Pharma (RESPICUR) ítéletből eredő ítélkezési gyakorlatból tűnik ki. Lásd a megtámadott ítélet 32. pontját is.

29 C-31/14 P, nem tették közzé, EU:C:2014:2436.

30 Lásd ezen ítélet 37. pontját.

31 Az említett pontban a Bíróság kifejezetten hivatkozik a 2013. november 8-i Kessel kontra OHIM – Janssen-Cilag (Premeno) ítélet (T-536/10, nem tették közzé, EU:T:2013:586) 48–50. pontjára. Márpedig e pontok zárják a Törvényszék által követett, az említett ítélet 43–47. pontjában szereplő érvelést.

32 Lásd ezen ítélet 29. pontját.

33 C-31/14 P, nem tették közzé, EU:C:2014:2436.

60. Most meg kell vizsgálni a fellebbező által felhozott első, két részre tagolódo jogalap megalapozottságát.

b) Az első jogalapnak az áruk önálló alkategóriájának meghatározására szolgáló módszer téves alkalmazására alapított első részéről

61. Emlékeztetek arra, hogy az első jogalap első részével a fellebbező azt állítja, hogy a megtámadott ítélet 34. pontjában a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor az áruk önálló alkategóriájának létezését kizárólag a használat Taiga által benyújtott bizonyítékaiban említett áruk alapján értékelte. A fellebbező szerint a Törvényszéknek meg kellett volna vizsgálnia, hogy a korábbi védjegyet az áruk olyan kategóriája tekintetében lajstromozták-e, amely eléggé széles ahhoz, hogy azon belül több, önállónak tekinthető alkategória is elkülöníthető legyen.

62. Véleményem szerint ez a rész megalapozatlan.

63. Mivel a korábbi védjegy jogosultja e védjegy tényleges használatát a védjegy árujegyzékében szereplő áruk egy részével kapcsolatban igazolta, a kérdést, hogy ezek az áruk egy önállónak tekinthető alkategóriába tartoznak-e, *in concreto* mindenekelőtt ezen áruk tekintetében kell értékelni. Nem arról van tehát szó, hogy az áruk alkategóriáit elvont módon kellene meghatározni, hanem össze kell vetni azokat az árukat, amelyeken a korábbi védjegyet ténylegesen használták, az e védjegybejelentésben szereplő áruk kategóriájával.

64. A megtámadott ítélet 33. és 34. pontjának olvasata alapján meg kell állapítani, hogy a Törvényszék így járt el. Ezen ítélet 33. pontjából kitűnik ugyanis, hogy a Törvényszék megvizsgálta, hogy a használat Taiga által benyújtott bizonyítékaiban említett árucikkek „a [Nizzai Megállapodás] 25. osztályába tartozó árukhoz képest”, vagyis a korábbi védjegy körébe tartozó általánosabb árukategóriához képest önálló alkategóriát alkotnak-e. Azzal, hogy a megtámadott ítélet 34. pontjában megállapította, hogy ezek az árucikkek „a [Reckitt Benckiser (España) kontra OHIM – Aladin (ALADIN) ítélet] értelmében mindenesetre nem tekinthetők »alapvetően eltérőnek«”, a Törvényszék tehát helyesen vetette össze azokat az árucikkeket, amelyek tekintetében a korábbi védjegy tényleges használatát igazolták, a ruházati cikkek általánosabb kategóriájába tartozó árukkal, amelyek tekintetében e védjegyvet lajstromozták.

65. Következésképpen azt javaslom a Bíróságnak, hogy az első jogalap ezen első részét utasítsa el mint megalapozatlant.

c) Az első jogalapnak az áruk önálló alkategóriájának meghatározására szolgáló kritériumok téves alkalmazására alapított második részéről

66. Az első jogalap második része két kifogásból áll.

1) Az áruk céljának és rendeltetésének kritériumára vonatkozó első kifogásról

67. Első kifogása alátámasztására a fellebbező azt rója a Törvényszék terhére, hogy nem alkalmazta helyesen a szóban forgó áruk céljának és rendeltetésének kritériumát az áruk önállónak tekinthető, „egységes” alkategóriájának azonosítása érdekében. A fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék ezen azonosítás céljára nem vette figyelembe ezen áruk eltérő céljait, illetve ezen áruk több felhasználási lehetőségét, amelyek különösen abban állnak, hogy az emberi testet „díszítsék” vagy „védjék”, amelyek a fellebbező szerint kizárják egymást.

68. Véleményem szerint ez a kifogás elfogadható, mivel a fellebbező nem a Törvényszéknek az azon áruk céljára és rendeltetésére vonatkozó megállapításait vitatja, amelyek tekintetében a tényleges használatot igazolták, hanem a módot, ahogyan a Törvényszék a cél és a rendeltetés kritériumát az áruk 207/2009 rendelet 42. cikke (2) bekezdése értelmében vett önálló alkategóriájának meghatározása érdekében alkalmazta.

69. A fellebbező által megfogalmazott kritika számomra mindazonáltal megalapozatlannak tűnik.

70. Az áruk célja és rendeltetése kritériumának nem az a célkitűzése, hogy elvont vagy mesterséges módon az áruk önálló alkategóriáit határozza meg, ám koherens és konkrét módon kell alkalmazni.

71. Márpedig a fejlődés és a know-how megsokszorozza az áruk által követett célokat. A tisztálkodószerek például már nem csak a bőr tisztítására, hanem annak – gyógyászati vagy nem gyógyászati jellegű – ápolására szolgálnak. Hasonlóképpen, a ruházati cikkek elsődleges funkciójukon, vagyis az emberi test befedésén, elrejtésén vagy akár az időjárási elemektől való védelmén túl közös esztétikai funkciót is betöltenek azzal, hogy hozzájárulnak a fogyasztó külső megjelenéséhez. Ha a fogyasztó az esőtől védő ruházati cikket keres, akár felsőruházatról vagy sapkáról legyen szó, vagy a hidegtől védő ruházati cikket, például felsőruházati cikket, vagy akár kesztyűt vagy zoknit, az sem kizárt, hogy a legesztétikusabb ruházati cikket keresi. Elszigetelten nyilvánvalóan e célok egyike sem vehető figyelembe az áruk önálló alkategóriája létezésének meghatározása céljából. Ha ez lenne a helyzet, ez ismét korlátozná a korábbi védjegy jogosultját megillető, ahhoz való jogokat, hogy a termékskáláját bővítse és gazdagítsa. Ráadásul ez nyilvánvalóan fékezne a kutatást és a fejlesztést, amelyet pedig a védjegy jog kifejezetten ösztönözni kíván.

72. A megtámadott ítéletben a Törvényszék tehát véleményem szerint helyesen járt el, amikor nem tett különbséget az emberi test „védelmében”, „díszítésében” vagy „befedésében” és „elrejtésében” álló felhasználások között, amelyekre a ruházati cikkek szolgálnak, mivel e különböző felhasználások nemcsak hogy nem zárják ki egymást, hanem ezen áruk forgalomba hozatala szempontjából össze is kapcsolódnak.

73. Jelzem mindazonáltal, hogy e különböző célok az érintett vásárlóközönségnek, e vásárlóközönség figyelemi szintjének, valamint az összetéveszthetőségnek az értékelése keretében figyelembe vehető körülménynek fognak minősülni.

74. E tényezőkre tekintettel azt javaslom tehát a Bíróságnak, hogy az első jogalap második részének ezen első kifogását utasítsa el mint megalapozatlant.

2) A szóban forgó áruk természetére és jellemzőire alapított kritériumokra vonatkozó második kifogásról

75. A második kifogással a fellebbező azt rója a Törvényszék terhére, hogy nem vette megfelelően figyelembe azt, hogy a szóban forgó árukat más vásárlóközönségnek szánják, és azokat ezenkívül más üzletekben is árulják, amely folytán ezek az áruk különböznek a bejelentett védjeggyel jelölt ruházati cikkektől.

76. Kiindulásként ezt a kifogást el kell utasítani mint megalapozatlant.

77. Az általam megvizsgált ítélkezési gyakorlatból kitűnik ugyanis, hogy a szóban forgó áruk céljától és rendeltetésétől eltérő kritériumok – így a vásárlóközönség, amelynek az árukat szánják, vagy akár az áruk értékesítési lánc – főszabály szerint nem relevánsak az áruk önállóan tekinthető alkategóriájának meghatározása szempontjából. Ilyen körülmények között nem róható a Törvényszék terhére, hogy tévesen alkalmazta volna a jogot azzal, hogy értékelése szempontjából nem vette figyelembe ezeket a kritériumokat.

78. E megfontolások összességére figyelemmel következésképpen azt javaslom a Bíróságnak, hogy utasítsa el a fellebbezés első jogalapját mint megalapozatlant.

B. A második jogalap célzott vizsgálatáról

79. A Bíróság kérésének megfelelően a jelen indítvány e második jogalap második részének, és különösen e rész harmadik kifogásának elemzésére szorítkozik.

80. Azon háttér jobb megértése érdekében, amelybe e kifogás illeszkedik, pontosítom, hogy második jogalapjával a fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen állapította meg az ütköző védjegyek összetéveszthetőségének fennállását. E jogalap első része a szóban forgó áruk hasonlóságának, sőt, azonosságának téves értékelésén alapul. E jogalap második része három kifogásból áll, amelyek az ütköző megjelölések vizuális, hangzásbeli és fogalmi hasonlóságának értékelésére vonatkoznak. Végül, a második jogalap harmadik része az összetéveszthetőség Törvényszék által elvégzett átfogó értékelésére vonatkozik.

81. Ami közelebbről a második jogalap második részének harmadik kifogását illeti, ez az ütköző megjelölések fogalmi hasonlóságának Törvényszék általi téves értékelésén alapul. A fellebbező lényegében a Törvényszék azon elemzését bírálja, amelyben az megállapította, hogy a bejelentett védjegy és a korábbi védjegy közötti fogalmi különbségeket nem igazolták az Unió területének *egésze* tekintetében, amely folytán e különbségek nem tudják semlegesíteni az ütköző megjelölések között fennálló vizuális és hangzásbeli hasonlóságokat.

82. E kifogás alátámasztására a fellebbező két érvet hoz fel.

83. Ami az első érvet illeti, a fellebbező kifogásolja a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 71. pontjában szereplő elemzését, amelyben az megállapította, hogy a fellebbező nem tudta bizonyítani, hogy a „taïga” kifejezés az európai kontinens déli részén található átlagos fogyasztók, valamint az angolul beszélő fogyasztók számára pontos jelentéssel bír.

84. A fellebbező szerint ez az elemzés téves. A fellebbező ugyanis a Törvényszékhez benyújtott keresetlevelének 18. pontjában részletesen kifejtette ezt az érvet, és bemutatta, hogy ez a szó a francia nyelvben az általános nyelvhasználat körébe tartozik, és ezenfelül Európában az általános műveltség részét képezi, figyelemmel azon terület méretére, amelyre e fogalom vonatkozik.

85. Véleményem szerint ez az érv nyilvánvalóan elfogadhatatlan.

86. Megjegyzendő, hogy a megtámadott ítélet 71. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy „az ügy iratainak egyetlen eleme sem teszi lehetővé annak alátámasztását, hogy a »taïga« kifejezés az Unió területének az európai kontinens északi és keleti részétől eltérő részein található átlagos fogyasztók számára, akik az uniós fogyasztók jelentős részét alkotják, pontos és közvetlen jelentéssel bír”, és hogy ugyanez a helyzet „többek között az európai kontinens déli részén található átlagos fogyasztók, valamint az angolul beszélő fogyasztók” esetében.

87. Márpedig az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy kizárólag a Törvényszék rendelkezik hatáskörrel annak értékelésére, hogy a hozzá benyújtott bizonyítékoknak milyen bizonyító erőt kell tulajdonítani. E bizonyítékok értékelése ezért – eltekintve e bizonyítékok elferdítésétől – nem minősül fellebbezés keretében a Bíróság felülvizsgálati jogkörébe tartozó jogkérdésnek.³⁴

³⁴ Lásd: 2019. szeptember 5-i Európai Unió kontra Guardian Europe és Guardian Europe kontra Európai Unió ítélet (C-447/17 P és C-479/17 P, EU:C:2019:672, 137. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat); 2019. november 13-i Outsource Professional Services kontra EUIPO ítélet (C-528/18 P, nem tették közzé, EU:C:2019:961, 47. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

88. Megállapítom, hogy fellebbezése keretében a fellebbező nem bizonyította és nem is állította, hogy a megtámadott ítélet 71. pontjában szereplő értékelés a bizonyítékok elferdítésén alapult volna. Egyébiránt másodlagos jelleggel megjegyzem, hogy a fellebbező – állításával ellentétben – keresetlevele 18. pontjában nem fejtette ki részletesebben az előadott érveket.

89. Következésképpen ezt az első érvet véleményem szerint el kell utasítani mint nyilvánvalóan elfogadhatatlant.

90. Ami a második érvet illeti, a fellebbező azt rója a Törvényszék terhére, hogy félreértelmezte az ütköző megjelölések fogalmi hasonlóságának értékelésére vonatkozó saját ítélkezési gyakorlatát.

91. A fellebbező úgy véli ugyanis, hogy a megtámadott ítélet 67. pontjában szereplő elemzést, amelynek eredményeképpen a Törvényszék úgy határozott, hogy a fellebbező nem bizonyította, hogy a „taíga” kifejezés az uniós fogyasztók összességéből álló érintett vásárlóközönség számára világos és meghatározott jelentéssel bír, nem támasztja alá a Törvényszék által kifejezetten hivatkozott ítélkezési gyakorlat, nevezetesen a 2003. október 14-i Phillips-Van Heusen kontra OHIM – Pash Textilvertrieb und Einzelhandel (BASS) ítélet.³⁵ Egyebekben a fellebbező azt állítja, hogy a 2013. december 11-i Eckes-Granini kontra OHIM – Panini (PANINI) ítéletnek³⁶ megfelelően az ütköző megjelölések közötti fogalmi különbségek fennállásának megállapításához elegendő, ha egy kifejezést az Unió egy részében értenek.

92. Ezen ítélkezési gyakorlat vizsgálatát követően úgy ítélem meg, hogy e két bírálat egyike sem megalapozott.

93. Ami az első, a 2003. október 14-i Phillips-Van Heusen kontra OHIM – Pash Textilvertrieb und Einzelhandel (BASS) ítéletre³⁷ való téves hivatkozásra alapított kritikát illeti, érdemes felidézni, hogy ezen ítélet 54. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy az ütköző megjelölések közötti fogalmi különbségek *jellegüknél fogva* jelentős mértékben semlegesítik a vizuális és hangzásbeli hasonlóságokat, amennyiben a szóban forgó védjegyek egyike az „érintett vásárlóközönség” számára *világos és meghatározott* jelentéssel rendelkezik, ezért azt e vásárlóközönség *azonnal* meg tudja érteni.

94. Kiindulásként meg kell jegyeznem, hogy a Törvényszék az általa az említett ítéletben használt megfogalmazásra tekintettel a megtámadott ítéletben megalapozottan állapíthatta meg, hogy az Unió 28 tagállamának területén található fogyasztók összessége számára a „taíga” kifejezés nem idézi fel *világosan és azonnal* a földrajztanulmányaikat, amely folytán e kifejezést könnyen a boreális erdőhöz társítanák.

95. Mindemellett megjegyzem, hogy a 2003. október 14-i Phillips-Van Heusen kontra OHIM – Pash Textilvertrieb und Einzelhandel (BASS) ítéletben³⁸ a Törvényszék további említés vagy pontosítás nélkül az „érintett vásárlóközönségre” hivatkozott, míg a megtámadott ítélet 67. pontjában pontosította, hogy az „uniós fogyasztók összességéből álló” érintett vásárlóközönségről van szó. Ez az „összességéből” pontosítás az, amit a fellebbező a jelen ügyben vitat.

96. Márpedig nem gondolom, hogy e pontosítás beiktatásával a Törvényszék félreértelmezte volna ítélkezési gyakorlatát vagy tévesen alkalmazta volna a jogot.

³⁵ T-292/01, EU:T:2003:264.

³⁶ T-487/12, nem tették közzé, EU:T:2013:637.

³⁷ T-292/01, EU:T:2003:264.

³⁸ Uo.

97. Amint az a megtámadott ítélet 67. pontjából kitűnik, az „összességéből” pontosítás arra kíván rámutatni, hogy az *Uniót alkotó összes államban* található fogyasztók észlelését kell figyelembe venni. E pontosítás ezért lehetővé teszi a Törvényszék számára, hogy elutasítsa a fellebbezőnek az „[Unió] számos országában” található fogyasztók észlelésére alapított érvét.

98. A Törvényszék így alkalmazta ítélkezési gyakorlatát, amely szerint „[a]mennyiben a korábbi védjegy oltalma az Európai Unió egészére kiterjed, az ütköző védjegyeknek a szóban forgó áruk fogyasztói által történő észlelését *e területen* kell figyelembe venni”³⁹. Márpedig a 2003. október 14-i Phillips-Van Heusen kontra OHIM – Pash Textilvertrieb und Einzelhandel (BASS) ítélet⁴⁰ alapjául szolgáló ügygel ellentétben, ahol az érintett vásárlóközönséget a német fogyasztók alkották,⁴¹ az alapügyben – amint az a megtámadott ítélet 38. és 39. pontjából kitűnik – az érintett vásárlóközönség az Unió területén található fogyasztókból áll.

99. Végül megjegyzem, hogy a 2003. október 14-i Phillips-Van Heusen kontra OHIM – Pash Textilvertrieb und Einzelhandel (BASS) ítéletre⁴² való hivatkozás előtt a „lásd ebben az értelemben” fordulat szerepel. Az „ebben az értelemben” kifejezés a Törvényszék azon szándékáról tanúskodik, hogy az említett ítéletben megfogalmazott elvre hivatkozzon, miközben azt az elvet az adott ügyben konkrétan alkalmazza. Ez a kifejezés tehát nem követelte meg a Törvényszéktől, hogy az említett ítéletben megfogalmazott elvet azonos megfogalmazással vegye át, hanem épp ellenkezőleg, lehetővé tette számára, hogy a megtámadott ítélet 67. pontjában figyelembe vegye az adott ügy sajátosságait.

100. Ilyen körülmények között számomra úgy tűnik, hogy nem róható a Törvényszék terhére, hogy hibát követett volna el azzal, hogy az 54. pontban a 2003. október 14-i Phillips-Van Heusen kontra OHIM – Pash Textilvertrieb und Einzelhandel (BASS) ítéletre⁴³ hivatkozott.

101. Ami a második, a 2013. december 11-i Eckes-Granini kontra OHIM – Panini (PANINI) ítélet⁴⁴ Törvényszék általi félreértelmezésére vonatkozó kritikát illeti, véleményem szerint ez sem megalapozott.

102. A fellebbező állításával ellentétben ugyanis ebből az ítéletből nem lehet azt a következtetést levonni, hogy az ütköző megjelölések közötti vizuális és hangzásbeli hasonlóságok semlegesítésére alkalmas fogalmi különbségek fennállásának megállapításához elegendő, ha egy kifejezést az Unió egy részében értenek.

103. Előzetesen emlékeztetni kell az említett ítélet alapjául szolgáló ügy hátterére.

104. Ebben az ügyben a Törvényszéknek azt kellett megvizsgálnia, hogy az uniós fogyasztókból álló érintett vásárlóközönség számára fennáll-e világos fogalmi különbség a bejelentett védjegy tárgyát képező „panini” elem és a korábbi védjegy tárgyát képező „granini” elem között.

105. A Törvényszék, miután előzetesen megállapította, hogy a „granini” elemnek nincs jelentése, megvizsgálta, hogy az érintett vásárlóközönség mennyiben társítja a „panini” elemet egy konkrét fogalomhoz. Ennek érdekében a Törvényszék különbséget tett a következők között: egyrészt az olaszul beszélő vásárlóközönség, amely a Törvényszék szerint a „panini” elemet teljes mértékben társítani tudta pékárukhoz vagy ilyen pékárukból készült szendvicsekhez, és amely számára világos fogalmi különbség

³⁹ 2013. június 13-i Hostel drap kontra OHIM – Aznar textil (MY drap) ítélet (T-636/11, nem tették közzé, EU:T:2013:314, 22. pont) (kiemelés tőlem).

⁴⁰ T-292/01, EU:T:2003:264.

⁴¹ Ezen ítélet 43. pontja.

⁴² T-292/01, EU:T:2003:264.

⁴³ Ua.

⁴⁴ T-487/12, nem tették közzé, EU:T:2013:637.

állt fenn az ütköző megjelölések között, másrészt az olaszul nem beszélő, például spanyol ajkú vagy francia vásárlóközönség, amely a „panini” elemet szintén társítani tudta egy meghatározott fogalomhoz, és végül harmadrészt azon vásárlóközönség, amely számára a „panini” elem viszont semmilyen jelentéssel nem bírt.⁴⁵

106. Ezen elemzés végén a Törvényszék megerősítette a fellebbezési tanács értékelését, amely szerint az ütköző megjelölések bizonyos tagállamokban, például Olaszországban és Spanyolországban fogalmilag különbözőek, míg más tagállamokban, ahol a „panini” elem nem bír jelentéssel, az ütköző megjelöléseket fogalmi szempontból nem lehet összehasonlítani.⁴⁶

107. A fellebbező állításával ellentétben tehát a Törvényszék a 2013. december 11-i Eckes-Granini kontra OHIM – Panini (PANINI) ítéletben⁴⁷ nem állította azt, hogy az ütköző megjelölések közötti vizuális és hangzásbeli hasonlóságok semlegesítésére alkalmas fogalmi különbségek fennállásának megállapításához elegendő, ha a szóban forgó kifejezést az érintett vásárlóközönségnek csupán egy része társítja egy meghatározott fogalomhoz.

108. E körülmények között nem róható a Törvényszék terhére, hogy a megtámadott ítéletben félreértelmezte volna a 2013. december 11-i Eckes-Granini kontra OHIM – Panini (PANINI) ítéletben⁴⁸ alkalmazott elveket.

109. Megjegyzem, hogy a megtámadott ítéletben a Törvényszék valójában a 2013. december 11-i Eckes-Granini kontra OHIM – Panini (PANINI) ítéletben⁴⁹ elfogadotthoz hasonló elemzési keretet követett, mivel megvizsgálta, hogy az – emlékeztetek rá – uniós fogyasztókból álló érintett vásárlóközönség mennyiben tudja a „taiga” kifejezést egy meghatározott fogalomhoz társítani. A Törvényszék különösen a következők között tett különbséget:

- az európai kontinens északi és keleti részén található fogyasztók, akik a „taiga” kifejezést *nagy valószínűséggel* a boreális erdőhöz tudják társítani, és akik számára tehát fogalmi különbség áll fenn az ütköző megjelölések között,⁵⁰ és
- az Unió területének az európai kontinens északi és keleti részétől eltérő részein található „átlagos” fogyasztók, többek között a dél-európai fogyasztók és az angolul beszélő fogyasztók, akik az érintett vásárlóközönség jelentős részét képezik, és *akik tekintetében nem nyert bizonyítást*, hogy számukra az ütköző megjelölések között világos fogalmi különbség állna fenn.⁵¹

110. Mivel az említett ítélkezési gyakorlatnak megfelelően valamely kifejezés jelentését az érintett vásárlóközönség egészének felfogására tekintettel kell értékelni, és az nem korlátozódhat az érintett területnek csupán egy részét alkotó fogyasztók észlelésére, a Törvényszék következőképpen a megtámadott ítélet 73. pontjában elutasította a fellebbező azon érvét, amely szerint a „taiga” kifejezés jelentése alkalmas az ütköző megjelölések közötti vizuális és hangzásbeli hasonlóságok semlegesítésére. Ekként nem róható fel a Törvényszéknek, hogy tévesen alkalmazta volna a jogot.

111. E megfontolások összességére figyelemmel következőképpen azt javaslom a Bíróságnak, hogy utasítsa el a második jogalap második részének harmadik kifogását részben mint nyilvánvalóan elfogadhatatlant, részben mint megalapozatlant.

45 Lásd: 2013. december 11-i Eckes-Granini kontra OHMI - Panini (PANINI) ítélet (T-487/12, nem tették közzé, EU:T:2013:637, 56. pont).

46 Uo. (58. pont).

47 T-487/12, nem tették közzé, EU:T:2013:637.

48 Ua.

49 Ua.

50 Lásd a megtámadott ítélet 70. pontját.

51 Lásd a megtámadott ítélet 71. pontját.

VII. Véggövetkeztetés

112. A fenti megfontolásokra figyelemmel azt javaslom, hogy a Bíróság utasítsa el e fellebbezés első jogalapját mint megalapozatlant, és utasítsa el e fellebbezés második jogalapja második részének harmadik kifogását részben mint nyilvánvalóan elfogadhatatlant, részben mint megalapozatlant, anélkül, hogy az ACTC GmbH által benyújtott fellebbezés többi jogalapjának elfogadhatóságáról vagy megalapozottságáról, illetve az eljárási költségek viseléséről határozná.